

Fővárosi Ítéltábla
8.Pkf...../2010/3.

A Fővárosi Ítéltábla az S.B.G. & K. Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Sasvári Gabriella ügyvéd) által képviselt felperes neve (....) kérelmezőnek Magyar Szabadalmi Hivatal védjegybejelentést elutasító határozatának megváltoztatása iránti ügyében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 6. napján kelt 3.Pk...../2009/3. sorszámú végzése ellen a kérelmező 4. sorszám alatti fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság végzésével elutasította a kérelmezőnek a Magyar Szabadalmi Hivatal/5. számú, védjegybejelentést elutasító határozata ellen előterjesztett megváltoztatási kérelmét.

Indokolásában ismertette, hogy a kérelmező egy ábrás megjelölés védjegykénti lajstromozását kérte a Nizzai Megállapodás szerinti 3. osztályba sorolt fertőtlenítőszeres, detergenses, háztartási tisztítószeres, folttisztító szeres, tisztítószeres, csiszoló- és fényesítő szeres, lefolyótisztító szeres, valamint az 5. osztályba tartozó fehérítőszeres, sterilizáló szeres és dezodorok vonatkozásában. A megjelölés egy kannás flakont ábrázol elülső és oldalnézetben, melynek oldalfalai párhuzamosak, alsó részén keskeny kiszélesedés látható, elülső nézetből nyaka kb. 45 fokos szögben szűkül és csavaros menetben végződik. A nyaki részen a flakon testébe applikálva fogantyú van kiképezve úgy, hogy a száj a flakon szélére tolódik, melyhez ovális nyílással illeszkedik a flakon alsó részét és a száját összekötő fogásra, emelésre szolgáló íves elem.

A Hivatal/5. számú határozatával a védjegybejelentést a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 2. § (2) bekezdés b) pontjára alapítva - utalva az Európai Közösség Bíróságának Philips v. Remington (C-299-99), valamint Procter&Gamble v. OHIM döntéseire (C-473/01) is - elutasította. Álláspontja szerint a két nézetből ábrázolt flakon nagymértékben hasonlít az árujegyzékben szereplő áruk körében általánosan alkalmazott műanyag palackok formai kialakításához. A flakon nyakától kiindulva kiképzett fogantyú a célzott műszaki hatás elérése érdekében használt formai elem, ily módon az az áru tekintetében funkcionális célokat szolgált. A kör alapú nagyméretű flakon gyakorta alkalmazott csomagolóeszköz a folyékony termékek forgalomba hozatala esetén.

Az eltérés pedig olyan minimális, melyet az átlagos fogyasztói figyelem szinte alig vagy csak nehezen tud elhatárolni más versenytársak hasonló csomagolásától.

Kifejtette azt is, hogy a Vt. 2. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kizáró okok esetében nem alkalmazható a Vt. 2. §-ának (3) bekezdése szerinti kivétel. Az olyan megjelölések ugyanis, amelyek kizárólag olyan formából állnak, melyek az áru jellegéből következnek vagy a célzott műszaki hatás eléréséhez szükségesek, illetve az áru értékének a lényegét hordozzák, intenzív használatból eredő ismertségük ellenére sem lajstromozhatók védjegyként.

A Vt. 2. § (3) bekezdése alapján arra a megállapításra jutott, hogy a kérelmező nem bizonyította, hogy a megjelölés a fogyasztók tudatában árujelzőként rögzült volna. A megkülönböztető képesség megszerzéséhez szükséges mértékű használat igazolásához nem találta elégségesnek a kérelmező által csatolt bizonyítékokat, rámutatva, hogy a különféle üzletláncok által kiadott reklámújságokban való megjelenés adatait felsorolásszerűen említő, a termék forgalmazójától származó levélből nem derül ki, hogy az újságokban milyen formában jelent meg a megjelölés és nem bizonyított az sem, hogy az újságok ténylegesen eljutottak-e a fogyasztókhoz. A kereskedelmi egységekbe került flakonok pedig feltehetően a termék nevét, esetleg a gyártó cégnevét is tartalmazzák, így azok nem a lajstromozni kért formában, hanem más megkülönböztetésre alkalmas megjelölésekkel együtt jelentek meg a fogyasztók előtt.

A hivatali határozat ellen a kérelmező megváltoztatás iránti kérelmet terjesztett elő. Állította, hogy az oltalmazni kért megjelölés rendelkezik megkülönböztető képességgel, mivel a flakon alakja egyedi és az adott áruosztályokban használt egyéb flakonoktól karakteresen eltérő.

Tévesnek találta emellett a Hivatal azon megállapítását, hogy a megjelölés a megkülönböztető képességet a Vt. 2. § (3) bekezdése alapján nem szerezte meg. Előadta e körben, hogy a tételesen felsorolt használatok alkalmasak voltak arra, hogy a fogyasztók a megjelölést a kérelmezővel azonosítsák.

Az elsőfokú bíróság a Hivatal érdemi döntésével egyetértett azzal, hogy annak indokolása pontosításra, illetve kiegészítésre szorul.

Megállapította, hogy a végzés indokolása hiányos abból a szempontból, hogy a Hivatal a megjelölés lajstromozását gátló okként kizárólag a Vt. 2. (2) bekezdés b) pontját hívta fel, indokolásában azonban nem csak e körben, hanem a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja szerinti abszolút kizáró okkal kapcsolatban is állást foglalt, vagyis a határozat indokolása, tartalma alapján a Vt. 2. § (2) bekezdés a) és b) pontjait egyaránt a megjelölés lajstromozását gátló okként határozza meg. E két kizáró okot azonban külön-külön kellett vizsgálnia.

Rámutatott, hogy a Hivatal tévesen határozta meg a lajstromozni kért megjelölés oltalmának terjedelmét, a megjelölés szerinti palack ugyanis két nézetben került

feltüntetésre, azonban alulnézeti (keresztmetszeti) ábrázolás hiányában nincs adat arra vonatkozóan, hogy a flakon milyen alakú. A rendelkezésre álló információk alapján nem meghatározott a palack testének keresztmetszeti alakja, ezért úgy kell tekinteni, hogy a megjelölés bármely palackra kiterjed, melynek oldal, illetve elülső nézete a lajstrom szerinti formával azonos.

Nem osztotta a kérelmező érvelését, mely szerint a megjelölés az árujegyzék vonatkozásában - a Vt. 2. § (2) bekezdés a) pontja szerint - alkalmas a kérelmező megkülönböztetésére, más, az árujegyzékbe tartozó fertőtlenítő, mosó- és tisztítószeres körében általánosan és szokásosan alkalmazott flakontól. Ezzel szemben a Hivatallal egyezően azt állapította meg, hogy a megjelölés kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, illetve a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges. A Hivatal kifejtett indokolását azonban kiegészítette, hangsúlyozva, hogy e kizáró ok vizsgálatakor elsődlegesen az áru jellegét kell meghatározni, illetve abban kell állást foglalni, hogy mi a megjelöléssel elérni kívánt műszaki hatás.

A Hivatallal egyezően utalt az Európai Bíróság Philips v. Remington döntésének 83. pontjában kifejtett gyakorlatára, mely szerint amennyiben az áru formájának lényegi, funkcionális jellemzői kizárólag a műszaki megoldásnak tulajdoníthatóak, az kizárja az ilyen formát tartalmazó megjelölés lajstromozását akkor is, ha a műszaki hatás más formákkal is elérhető.

A Vt. 2. §-ának (3) bekezdése szerinti használat révén megszerzett megkülönböztető képesség kapcsán kiemelte, hogy a kérelmező által csatolt bizonyítékok nem igazolnak olyan mértékű használatot, mely biztosíthatná, hogy a fogyasztók a lajstromozni kért megjelölést kizárólag a kérelmezővel azonosítsák.

A Hivatallal egyezően állapította meg, hogy amennyiben bizonyított is lenne, hogy a kérelmező a lajstromozni kért megjelöléssel azonos flakonban forgalmazta termékeit, ezt aligha a csupasz flakonban tette, hanem azon grafikailag szerkesztett címkét, terméknevet és a jogszabályban előírt egyéb adatokat tüntetett fel, a fogyasztók ezért a terméket ezen adatok, elsősorban a terméknev és nem pedig az általánosan és szokásosan alkalmazott flakon formája alapján azonosíthatták.

Az elsőfokú bíróság végzése ellen a kérelmező fellebbezést terjesztett elő, a végzés megváltoztatását és a megjelölés védjegykénti lajstromozásának elrendelését kérve.

Ismételten hangsúlyozta, hogy a lajstromozási kérelemhez csatolt ábra karakteres, a közönségestől eltérő flakonformát ábrázol két nézőpontból, mely forma alkalmas arra, hogy azt a vásárlók egyértelműen a kérelmezőhöz kössék. Ennek alátámasztására előadta, hogy a flakontestbe applikált, a belső térrel közlekedő fogórész kialakítása lehet valamelyest elterjedt megoldás, ugyanakkor ez még nem jelenti azt, hogy a szóban forgó konkrét forma ne volna jellegzetes, ugyanis az említett megoldás számos egyedi formai megoldással elérhető, ezért a szükséges

műszaki hatáshoz több konkrét forma kapcsolódhat, melyek közül a bejelentés ezek egyikét tartalmazza.

Érvelése szerint a Philips v. Remington döntés az adott esetben nem releváns, mivel az áruk formájának lényegi funkcionális jellemzői nem kizárólag a műszaki megoldásnak tulajdoníthatók.

A Vt. 2. § (3) bekezdése szerinti szerzett megkülönböztető képesség kapcsán előadta, hogy a csatolt bizonyítékok a megjelölés védjegybejelentő általi kiterjedt és folyamatos használatát igazolják, egyértelmű ugyanis, hogy a forgalmazási adatok a konkrét formára vonatkoznak, melyet a magyarországi forgalmazó aláírásával igazolt. Hangsúlyozta, hogy annak ellenére, hogy a magyarországi forgalmazás valóban nem csupasz flakonban történt, azonban a címkével, terméknévvel és a jogszabályban előírt egyéb adatokkal kiegészített termék és a bejelentés tárgyát képező, a jellegzetes formát kiemelő ábrázolás egyértelműen azonnal azonosítható, az ábrázolás alapján a fogyasztók egyértelműen arra a termékre asszociálnak, amellyel az üzletekben nap mint nap találkoznak.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, érdemi döntésével - annak kifejtett indokaira is kiterjedően - a másodfokú bíróság mindenben egyetértett.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a bejelentett megjelölés nem rendelkezik oltalomképességgel, mivel kizárólag olyan formából áll, amely az áru jellegéből következik, illetve a célzott műszaki hatás eléréséhez szükséges. Egyetért a másodfokú bíróság azzal, hogy a lajstromozni kért megjelölés kizárólag olyan elemekből áll, amelyek az adott csomagolás műszaki funkciójából következnek, pusztán a folyadék tárolását és mozgathatóságát biztosítják és nem tartalmaznak olyan formai elemet, mely az áru megkülönböztethetőségét biztosítaná, ezért a megjelölés a Vt. 2. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontja alapján is ki van zárva a védjegyoltalomból.

Az elsőfokú bíróság helyes következtetésre jutott a Vt. 2. § (3) bekezdése alapján abban is, hogy a kérelmező által a szerzett megkülönböztető képességgel kapcsolatosan becsatolt dokumentumok nem igazolnak olyan mértékű használatot, mely biztosíthatná, hogy a fogyasztók a lajstromozni kért megjelölést kizárólag a kérelmezővel azonosítsák. Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú végzésnek azt az okfejtését, miszerint az újságpéldányok becsatolásával a kérelmező nem támasztotta alá, hogy a hirdetésekben a lajstromozni kért megjelölést alkalmazták, arra pedig, hogy termékét a megjelölés szerinti csomagolással forgalmazták, mindössze előadást tett, ezt azonban nem bizonyította.

Helytállóan mutatott rá arra is az elsőfokú bíróság, hogy a kérelmező nyilvánvalóan nem a lajstromozni kért megjelöléssel azonos flakonban forgalmazta a termékeit, hanem azon grafikai szerkesztett címkét, terméknévet, illetve a jogszabályban előírt egyéb adatokat is feltüntetett. Ebből okszerűen következtetett arra, hogy a

fogyasztók a terméket ezen adatok, elsősorban a terméknév és nem pedig az általánosan és szokásosan alkalmazott flakon formája alapján azonosíthatták.

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Vt. 93. §-án, a Pp. 257. §-án és 259. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az egyfeles eljárásra tekintettel az eljárási költségről rendelkeznie nem kellett.

, 2010. november 16.
. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

Dr. Pullai Ágnes s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: